

[Ib Nørlund]

problemer, som ministeren meget vel ved findes.

Men jeg vil også spørge, om det ikke ville være en rimelig fremgangsmåde måske ud fra netop de betænkeligheder, som dette giver anledning til, overhovedet at stryge den institution, der hedder »bemærkninger uden blad« i rigsregistraturen.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Den sidste del af spørgsmålet forstod jeg nok ikke helt, for det ville altså være mere detaljeret at arbejde tingene ind på personalebladet, og det kan jeg nu ikke se nogen logik i, når der er tale om anklager eller forhold af meget beskeden karakter. Det må være tilstrækkeligt, at man har sådan et kort, der lige i en enkelt sætning markerer, hvad der tidligere har været af tiltaleforhold, hvad der tidligere har været af anklageforhold.

Hr. Ib Nørlund synes, det er ganske ubetænkeligt at skabe en offentlig ordning, hvor efter enhver i dette land ved, at en enkeltperson kan komme i besiddelse af sit eget registerblad. Det føler jeg mig ikke helt sikker på. Det kunne meget vel afstedkomme en videregående holdning hos andre, der kunne skabe en pression over for den pågældende til at sikre sig dette blad med henblik på orientering af dem, og det er jo ikke sikkert, det altid var i den pågældendes egen interesse. Så længe disse kartotekskort er strengt saglige, strengt faglige, i deres indhold, så længe de er bundet af en meget snæver instruks om, hvad de skal indeholde, tror jeg, det er lykkeligst også for borgerne at fastholde denne praksis.

Hermed sluttede spørgsmålet.

10) Til *justitsministeren* af:

Jørgen Junior (FP):

»Er ministeren indstillet på – som sin forænger – at leve i uvidenhed vedrørende omfanget af telefonaflytninger i Danmark?«

(Spm. nr. 64).

Skriftlig begrundelse.

Svar både i retsudvalget og i folketinget har vist, at der ikke finder registrering sted af telefonaflytninger, der foretages af offentlige

myndigheder. Da, meget i samfundet tyder på, at telefonaflytning er blevet en almindelig foreteelse, må det siges at være belastende for opfattelsen af retssikkerheden her i landet, når justitsministeren ikke ved noget om omfanget af aflytningerne og dermed heller ikke kan vide, hvorvidt landets love overholdes med hensyn til at give borgerne den beskydd, de har krav på, såfremt de ubegrundet har været udsat for overvågning.

Hvis ministeren er en Big Brother, der ved bedre, men ikke vil svare, resulterer også dette spørgsmål i et intetsigende svar.

Hvis ministeren er i den situation, at han ikke ved noget om forholdet og derfor ikke kan svare, så må han efter min opfattelse hurtigst muligt se at sætte sig ind i, hvad der foregår på dette felt, ved at beordre en registrering.

Justitsministeren (Erling Jensen):

I begrundelsen for sit spørgsmål nævner hr. Jørgen Junior, at der ikke hos offentlige myndigheder foretages nogen registrering over foretagne telefonaflytninger.

Det er fortsat rigtigt, at der hverken hos politiet, anklagemyndigheden eller domstolene foretages sådanne registreringer, men det væsentlige spørgsmål i den forbindelse er da efter min opfattelse ikke, om der foretages registrering over foretagne telefonaflytninger, men derimod, om aflytningerne foretages under iattagelse af betryggende retssikkerhedsgarantier. Hertil er at sige, at det ifølge retsplejeloven kun er politiet, der efter kendelse kan foretage aflytninger af telefonsamtaler til og fra bestemte telefoner. Retten kan kun give tilladelse til telefonaflytning i nærmere opregnede tilfælde og under helt bestemte betingelser. Større retssikkerhedsgarantier kan man efter min opfattelse næppe med rimelighed forlange.

Denne fremgangsmåde er da også baggrunden for, at det hverken i politiet, hos anklagemyndigheden eller hos domstolene er fundet nødvendigt eller hensigtsmæssigt at udarbejde en egentlig statistik over stedfundne aflytninger. På denne baggrund har jeg lidt vanskeligt ved at se noget sagligt behov for at lave en ny, mere eller mindre arbejdskrævende statistik på dette område.

Jørgen Junior (FP):